

Η Παναγία στην Εντατική!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο χώρος τής μονάδας εντατικής θεραπείας είναι ένας χώρος πού γίνεται αγώνας εντατικός εναντίον τού θανάτου. Οι γιατροί καί τό νοσηλευτικό προσωπικό παλεύουν μέ τόν θάνατο ο οποίος διεκδικεί τόν ασθενή, αλλά καί ο ασθενής βρίσκεται σέ δύσκολη κατάσταση. Μπροστά του βλέπει τόν θάνατο νά έρχεται, καί αυτό τού αυξάνει τήν στενοχώρια, συγχρόνως είναι μόνος του, χωρίς τήν ύπαρξη

τών αγαπημένων του προσώπων, τά οποία βλέπει ελάχιστα λεπτά τής ώρας. Τότε βρίσκεται απέναντι στά μεγάλα ερωτήματα τής ζωής καί τού θανάτου, τού νοήματος τής ζωής, αλλά εμφανίζονται καί οι τύψεις από γεγονότα τού παρελθόντος.

Στόν θάλαμο εντατικής θεραπείας υπάρχει έντονο ενδιαφέρον για τήν υγεία τού σώματος καί τήν διαφυγή τού θανάτου, αλλά δέν υπάρχει παράλληλο ενδιαφέρον για τά εσωτερικά υπαρξιακά ερωτήματα καί τίς πνευματικές ανησυχίες τού ασθενούς. Ο Κληρικός δύσκολα μπορεί νά εξασκήση τήν ποιμαντική του διακονία. Έτσι, ο ασθενής μόνος του πρέπει νά ανανήψη πνευματικά, νά δεχθή τίς επισκέψεις τής θείας Χάριτος, ανάλογα μέ τίς προηγούμενες εσωτερικές καταστάσεις.

Στό διαδίκτυο βρήκα ένα κείμενο τού αιμνήστου λαμπρού Εισαγγελικού Λειτουργού Ευάγγελου Κρουσταλάκη, πού έφθασε μέχρι καί τήν θέση τού Εισαγγελέως τού Αρείου Πάγου, μέ τίς νομικές του γνώσεις, αλλά καί τό ήθος του. Ο ίδιος περιγράφει τήν εμπειρία του από τήν μονάδα εντατικής νοσηλείας στήν οποία βρέθηκε μετά από μιά σοβαρή χειρουργική επέμβαση. Γράφει για τό «έντονο συναίσθημα απομόνωσης», για τήν «αίσθηση τής εγκατάλειψης, «τίς ατέλειωτες ώρες τής μοναξιάς», τίς πολλές σκέψεις πού «κατακλύζουν τό μυαλό τού ανθρώπου», καί πού ταλανίζουν τήν ψυχή του. Στήν αρχή τόν βοήθησαν οι όμορφες αναμνήσεις «από τά προηγούμενα χρόνια», αλλά πάλι τόν κατέκλυσε «τό συναίσθημα τής μοναξιάς καί τής εγκαταλείψεως». Καί στήν συνέχεια γράφει:

«Όπως ήμουν ξαπλωμένος στό κρεβάτι, κοιτάζοντας σχεδόν πάντοτε τό ταβάνι τού δωματίου, άρχισα νά περιφέρω τό βλέμμα μου γύρω-τριγύρω. Καί ξαφνικά ανακάλυψα στόν απέναντι τοίχο, στήν επάνω αριστερή γωνία του, μιά εικόνα τής Παναγίας πού στήν αγκαλιά της κρατούσε τόν Χριστό. Κάποιος καλός άνθρωπος τήν είχε τοποθετήσει εκεί. Από τήν στιγμή αυτή η Παναγία μας έγινε η συντροφιά μου. Αυτή η απλή εικόνα, πού δέν είχε ιδιαίτερη καλλιτεχνική αξία, ήταν μιά πόρτα πού μέ οδήγησε κοντά στήν Παναγία. Κατανόησα καλύτερα τότε τί πάει νά πεί ότι “η τιμή τής εικόνας επί τό πρωτότυπον διαβαίνει”, όπως λένε οι Πατέρες τής Εκκλησίας μας.

Συναισθήματα, σκέψεις, αγωνίες μου έγιναν αντικείμενο εκμυστηρεύσεών μου στην Παναγία. Εκείνη φαινόταν πώς μέ άκουε. Φυσικά δέν μου μιλούσε, έδειχνε όμως ότι κατανοούσε τήν αγωνία μου. Έτσι, μιά ατμόσφαιρα γαλήνης καί ηρεμίας επικράτησε σιγά-σιγά καί ανεπαίσθητα στην τρικυμισμένη ψυχή μου. Οι ατέλειωτες ώρες τής παραμονής μου στην εντατική έπαψαν νά είναι εφιαλτικές. Είχα τήν αισθηση πώς κάποιος, πού μέ αγαπούσε πολύ, βρισκόταν δίπλα μου. Ένωθα τό ζεστό χάδι, από τό χέρι ενός δικού μου ανθρώπου, στό ξερό καί φλεγόμενο από τόν πυρετό μέτωπό μου».

Αυτό τό περιστατικό δείχνει πόσο σημαντικό ρόλο παίζει στην ζωή μας η Παναγία, ιδίως άν κανείς είχε παρόμοιες εμπειρίες προηγουμένως. Έπειτα, δείχνει τήν μεγάλη αξία τών εικόνων, τών εκκλησιαστικών συμβόλων πού μπορούν νά βοηθήσουν τόν άνθρωπο σέ στιγμές πού είναι αδύνατη άλλη ανθρώπινη βοήθεια. Σέ κάποιο σημείο τού άρθρου του ο αείμνηστος Ευάγγελος Κρουσταλάκης γράφει:

«Οι αναμνήσεις αυτές, αλλά ιδιαίτερα η εμπειρία μου από τήν Παναγία τής εντατικής, αισθάνομαι πώς μέ έχουν συνδέσει στενά μέ τήν εικόνα τής Παναγίας. Έτσι τώρα μπορώ νά νιώσω καλύτερα γιατί τόσο πολλοί άνθρωποι, σέ δύσκολες στιγμές τής ζωής τους, στην Παναγία προσφεύγουν καί αυτήν επικαλούνται, προσευχόμενοι μπροστά στην εικόνα της».

Η Παναγία επεμβαίνει στις πιό δύσκολες στιγμές τής ζωής μας, αρκεί νά ζητήσουμε τήν βοήθειά της.

Από το περιοδικό: Εκκλησιαστική Παρέμβαση

Πηγή: agiameteora.net